

Edebiyat Defteri

Elifnur Öztürk -Yazıları-

Oluşturulma Tarihi:
9 Eylül 2022 Cuma

Yayınlayan:
Edebiyatdefteri.Com
Türkiye'nin Kültür ve Sanat Platformu

Renk Ve Melek

Altın varaklı kolonlardan yansıyan geçmişin asaletinde boğulmadan önce, köpürmüş deniz sularının gözlerini kamaştırmasını bekledi. Göz parlaklığının aktığı dipsiz kuyuları yaşamının en karanlık dehlizlerine gömdü ve mezarların küle çevirmesini izledi.

Yaşanmışlıkların toz pembe rengini yalanlarını yaktığı küllere boyadı ve korkularını siyahın özgürlüğüne hapsetti. Beyazın tutsaklığına üzüldü ve hisimla tüm beyazlarını maviye boyadı, bir katre bıraktı siyah ve mavinin kavuşmasında, beyazın hatrına ve beyaz lalelere binaen.

Bir sonbahar esintisinde gömdü turuncuları ve kırmızının alevinde yaktı hiçbir esintinin süpüremeyeceği umut kurusu yaprakları.

Bir hiçlik var etti yokluklardan ve var olmayı öğretti esrarlı düşüncelerine.

Hiçliğin sırlı kapılarını kapattı ve sessizliğin ve hissizliğin kol gezdiği düşlerinde tüm şeytanlar tarafından alıkonmalarını bekledi.

Ve bir daha hiçbir meleğe kapılarını açmadı.

Elifnur Öztürk
25.03.22

Şairler Anlatır Şiirleri

Duygu insanıdır derler şairler için. En keskin duyguların, en acı zaafının yansımasıdır onlar. Bir serzenişin zarafetini görürsünüz onlarda, umudun tökezleyişini görürsünüz, bir çöküşün tüm yaşanmışlıklarını bazen.

Özne ve yüklemlerin yer bulamadığı satırlar, cümlelerde kaybolmuş hayallerden çıkar. Kalam etmeyen dillere kalem olan eller, geceyi avuçlar ve gündüzün kollarına bırakır. Kara mürekkeplerin kırışık parşömenlere bıraktığı izler, geçmişi karanlık sirlardan kurtarır ve özgürlüğün görülmeyen esrarengiz kapısına salıverir.

Geleceğin silik akisleri yansıdığı tablolarda yine silik izler bırakırken şairlerin ruh süzgecinden geçip düşünceler tepesinde sunduğu sessiz çığlıklar, soyut dalgalarda boğulmuş ve kumlara çarpmış kimsesiz cesetlerin ruhlarına tercüman olur. Gecede kalmış kavgaları en ince hatlarıyla sergileyen elbiseler saadetin düşman olduğu bedenleri örterken, onlar sadece izlerler.

Düşünceler duyguların esiridir. Ve duygular, en çok asılı oldukları omuzları ağartırlar. Kendi omuzlarından kendisi öpen insanlardır şairler. Çünkü duyguların omuzlarda bıraktığı sert yanıkları yalnız onlar bilirler.

Ve ölümü öldürür onlar şiirlerinde.

Cellatları olurlar kimsesizliğin söylendiği mezarların.

İpekten yatakları vardır şairlerin. Umutlarını, çatlamaş hayallerin kırıntılarıyla kefenledikleri ümitsizliklerini yatırdıkları. Ve ipekten yastıkları vardır, ince serzenişlerini iğneleyip sardıkları.

Gülgün piyalesinden ateşler dökülürken Ahmet Haşim'in ve Mona Roza çekerken perdelerini, Nerudo'nun sonesi Matilde'yi anarken mesela, mısralarında sesini duyurmaya çalışırken Orhan Veli, katran karası harflerden yollar akar heceler diyarına.

Gelen zamanı haber verir Adil Erdem gücü toprak kadar eski çocuğa. Ve dolu rüzgarla çıkıp ufka giden yelkenlilerin seçtiği akşam saatlerinden dem vurulur Yahya Kemal'in satırlarında.

Geçmişten kalan sevdalar tarih aşındırır. Ve yalnız sevdalardır gömüldüğü kör kuyulardan pençe aşırın. Seven ve sevilenin çözümsüz denkleminde, bilinmeyenden hayal kırıklıkları çıkarılan yalnız sevdalar.

Umudun teli çalar şiirlerde.

Ve umutsuzluğun notaları dökülür eskimiş satırlarından.

İnce düşüncelerin işlendiği kalabalık satırlarda okunur şairler. Tarifsiz duyguların ve derin hislerin sebep olduğu keşmekeş, öyle bir sahip çıkar ki o zarif kimliklere ve öyle bir sükunet peyda olur ki o kimsesiz mısralarda, gözyaşları eşlik eder sahipsiz kelimeler mezarlığına.

Ve şairler anlatır şiirleri.

Ama en çok, şiirler anlatır şairlerini.

Elifnur Öztürk

Haziran

Haziran. Nice şairlerin ebediyetle hasbihal eyleyip, varlıklarını sanatlı söyleyişler alemine kattıkları ay.

Haziran, yazın haberlerinin verildiği ay. Fakat, bir de yaza kara haberler veren ay.

Duygu insanıdır demiştik şairler için. En keskin duyguların, en acı zaafaların yansımasıdır demiştik. Bilemedik keskin duyguların ebediyete bir neşir, acı zaafaların meçhuliyete bir tebeşir olduğunu. Ve o tebeşirle karalanan şiirlerin, bir ölüden farksız olmadığını özünde.

Bugün son Haziran. Bugün, uğurluyoruz güzel sözler ayını. Azığına birkaç kitap doldurup, semerini güllerle vurup uğurluyoruz.

Nazım Hikmet'in geçtiği yollara hitaben, Ahmet Arif'in ve Orhan Kemal'in aynı günde göçmeleriyle uğurluyoruz. Ahmet Haşim'in merdivenlerinden, Muhip Dıranas'ın akşamüstülerini uğurluyoruz. Peyami Safa'nın romanlarıyla uğurluyoruz Haziran'ı ve pekala kendilerini uğurluyoruz, sonsuzluğa gidişlerinde, mecazlı söyleyişlerini katarak geceye.

Ve yeni Haziran'lara yazıyoruz güzel düşüncelerimizi. Atilla İlhan'ın ayrılıklarında buluyoruz sevdayı, Ateşten Gömlek'i hatırlıyoruz Halide Edip'in doğumuna yazarak, Ahmet Hamdi'nin zamanda kayboluşlarını hatırlıyor ve bir zamanlar şairinin kaleminde buluyoruz günlerimizi. Asaf'ın Lavinyası'nı hatırlıyoruz, ölüm çiçeklerini yazanın doğduğu ayda.

Biz, düşler ve düşünceler mezarlıklarının ebediyetle sohbetine şahitlik ediyor ve en güzel çiçeklerimizi armağan ediyoruz başlangıçtan gelenlere, sonsuzluğa gideceklere.

Güzel anılarımızı hatırlıyoruz Haziran'da ve parıldayan güneşin vakarını izliyoruz, gururlu zira, bir güzellikler ayının son gününü aydınlatırken.

Uğurluyoruz Haziran'ı ve yeni Haziranlar bekliyoruz edebiyat alemine yanmak için. Küllerimizi ise saçıyoruz yaylalara, ovalara, bayırlara. Hoş düşüncelere kapı aralıyor ve gidiyoruz, Haziran'ın sonunu andıktan sonra.

Güzel gidişlere ve çok güzel gelişlere, sevgilerimizle, sen hep hoşça kal Haziran.

30.06.2022

Elifnur ÖZTÜRK

Bir İnsan

Bir İnsan

Bir insan tanıdım, ince düşünceli bir insan. Körpe duygularla baş etmeyi kendini bildiği kadar iyi bilen bir insan. Güzelliklerini amaç ve kötülükleri güzelliklere giden yolda araç edinmeyi bilen bir insan.

En sade hislere sahipliğini layıkıyla yaşayan bir insan tanıdım ve o insan hislere sahipliğini hiç bırakmadı. Bir düşünceler insanı yetiştirdi kıyımdaki çağda ve ben onun yolculuğuna şahitlik ettim. Gördüğü, bildiği, kendine destur kıldığı her şeyiyle şahsına münhasır bir insanın düşüncelerini konuk ettim kendime.

Ve bir gün her şeyin biteceğini söyledi, her gün bir yerlerde biten şeyler olduğunu bilmeden. Bir gün gitmişlerle buluşacağımıza sözler verdi, verilen sözlerin ağırlığını bilmeden.

Kelimeler ve sözlerin kifayetsizliğine inanmayan bir insandı. Bazen en can acıtanın kelimeler olduğunu bilmeden kucaklardı onları, ya da bilmiyorum, belki bunu bilerek güvenmişti kelimelere.

Anlama inanırdı. Bazen anlamını sorguladığında yaşamın, yine kelimeler karşıladı onu ve kifayet sözcüğünü de bilmeyi öğrenirdi. Zira kifayet, giydiği kıyafete göre değişebilecek nitelikte aciz ve baktığı kadar görebilecek kadar kördü. Gönül gözünü açmamış sorumluluklarla yaşar, sorumluluklar anlamını yitirince, öldü.

Daha sonra hikayeler anlattı kendine. Önce seslerin unutulduğunu öğrendi ve unutilan seslerden senfoniler oluşturdu boşluklarına kelimeler yığarak. Sözcüklerin yoldaşlığını tattı ve yol arkadaşı edindi kendine onları.

Kendine kurduğu hakimiyetine yasalar düzer ve bana anlatırdı yasaklarını. O konuşur, o yaşar ve ben yalnızca izlerdim. Binleri, milyonları davet ederdi sonfonilerine, beni ise onur konuğu olarak.

Duygular insanıydı. Ve acı zaafının duygusallığını anlatırdı bana.

Tezadı severdi. Zira siyah ve beyazdan, renksizlik ve renkten oluştuğunu anlayacak kadar bilirdi yaşamı.

Bana sevgiliydi, hayallerde gezen örümceklerin ördüğü kopmaz ipliklerle bağlıydı bana.

Birlikte tutunduğumuz zeytin dallarından yanmaz ormanlar dikmiştik yeryüzüne, belki de görünmeyen. Ama bilirdik, biz olmak nişanesiydi onlar.

Ve namzetler atadık bizden sonraya. Denize, rüzgara, aya ve yoksul baharlardaki kırlangıçlarımıza soneler düzdük senelerce ve varis kılmak üzere kandırdık onları süslü kelimelerimizle.

Onun fikriydi.

Benim fikrimdi.

Sözlerimizi birbirimize sakladık ve vazgeçmemeyi öğrendik birlikte.

Yaşadık, gördük, hiçbir şey bilmemeyi ve hiçlikten bir şey doğacağını, er ya da geç, bilmeyi öğrendik.

Ben ona gülümsedim, anılarına yaptığım yolculuklara tebessümler bıraktım sevinçlerle.

Zira o bendim.

Ve çok zamanlar, kişi ancak kendine tebessüm eder.

Elifnur Öztürk